

מה מסתיר עזר?

נאשם וייצמן איפה הדרת?

רשלנות שמנעה את הגשת הדרת, או שיש כאן ניסיון מכוון להסתיר רבדים שאין רוצים לגלותם. השופט יצחק כראו, בבית-מישפט השלום ברמת-גן, ניבא את העניין בימים הקודמים.

עזר וייצמן הוא יזר הריקטוריון של חברת גליל (נהריה), חברה לסכנולוגיות מתקדמות, שמישרדה הוא ברחוב ביאליק 127 ברמת-גן. חברה זו הציעה לציבור ניירות-הערך, והם נסחרים בבורסה בתל-אביב. על כן קיימת עליה חובה להמציא לרשות ניירות-הערך ולרשם החברות דוח תקופתי.

החברה החלה מגיפה את מגזיתה לציבור בספטמבר שנת 1982, ולכן חלה עליה חובת ריחוק החל מרצמבר 1982 ולא יאחד מדד 30.6.83.

הדוח התקופתי נועד להבהיר לציבור המשקיעים המתעניינים בדרכיה או במכירה של מגזית החברה את מצבה הכלכלי. ברוח יש חובה לציין מאזן רווח הפסד, פרטים בדבר שינויים בהשקעות בחברות בת, ואת עיקר הנאי העסקות הקשורות לשינויים אלה. כמו כן יש לרשום פרטים על טובות-הנאה המוענקות על-ידי החברה לבעלי עניין בת, ועל כל מי שמחזיק ברשותו חמישה אחוזים או יותר ממגזית החברה או מכוחות ההצבעה בה.

למרות תיכונות ששלחה רשות ניירות-הערך לחברה בספטמבר 1983, לא הוגש הדוח הנדרש על-ידי החוק, ולמרות שהחוק מפרט במיוחד, שדוח כזה יוגש לפחות 14 יום לפני כינוס אסיפה כללית של החברה, כונסה אסיפה כזו באביב 1983 והדוח נכלל זאת טרם הוגש.

על כן הגיש עורך-הדוח מיכאל ברנר, מרשות ניירות-הערך, תביעה פלילית ובה מפורטות כל העבירות על חוק ניירות-הערך שעברו לדעת המדינה חברת גליל. עזר וייצמן ואלי קליין, המנול הכללי של החברה, השאלה היחידה לגבי בעלי המגזית היא האם היתה זו

מי שיכול לתת או לשלול מנציגים אלה את ההיתר להשתתף במושב המועצה הלאומית, קובע במידה רבה את טיב ההחלטות המתקבלות שם. **סכנה: שלום!** על-ידי שלילת ההיתר התערבו כל ממשלות ישראל כריוני המועצה ובהחלטותיה ככיוון אחר: החלטת החלק המתון, וחיוק החלק הקיצוני. העדרם של נציגי האוכלוסיה בשטחים הכבושים הוא שמנע בעבר מיאסר ערפאת את הרוב המוחץ שהיה ררוש לו כרי לכפות על יריביו מדיניות של שלום.

הכוננה של קברניטי ירושלים כרורה, ולא הוטרדה: אם יצנח באש"ף הקו המתון, תבוא הצעה ערבית להכיר בישראל תמורת הסכמה ישראלית להקמת מדינה פלסטינית בגדה וברצועה. אילו באה הצעה כזאת, היא היתה מעמידה את ממשלת-ישראל במצב קשה ביותר, לא רק בזירה הבינלאומית אלא גם בזירה הפנימית. מי שדוגל בסיפוח השטחים האלה, או אף בסיפוחם החלקי נוסח תוכנית אלו, מוטב לו למנוע מצב כזה.

ניצחון צפוני. החורש הלהיטה ממשלת-שמיר שוב למנוע את יציאת הנציגים מן הגדה והרצועה למושב המועצה, שיתקיים בחודש הבא כי אלג'יר. ממשלת-ישראל חוששת שזא עומד הקו של ערפאת לנצח במושב זה. מניעת הופעתם של נציגי הגדה והרצועה הוא ניסיון נואש למנוע ניצחון זה, או לפחות לצמצם את הרוב העצום שהיה נוצר למענו, אילו באו נציגים אלה.

מיפלגות

בשרות פעיל

זה קוריוז עולמי: קצין בשרות פעיל עומד בראש מיפלגת-שלום

מזה כמה חודשים וכתה הרמוקרטיה הישראלית בתופעה מיוחדת במינה: מיפלגה שמנהיגה העליון, ולמעשה הבלעדי, הוא קצין בשרות פעיל.

אלימ רן כהן (בלבנון) חזרה לצהל

קוריוז נוסף טמון בעובדה שאין זו מיפלגת-ימין, כמו ברפובליקות-בנות מרכדאמריקאיות, אלא דווקא מיפלגה הגאה באופייה הסיציאליסטי השמאלי. **סא"ל בחזית ביירות.** לפני שנה התפלגה תנועת שלי"ל לשני חלי-קים כמעט-שווים. כל ראשה הירועים הצטרפו לפלג אחד, שהשתתף לאחר מכן בהקמת מיפלגה חדשה, אלטרנטיבי. סביבה מאיר פעיל נשאר בצד. ואילו הפלג השני התלכד כולו סביב האישי האחד, אשר יום את הפילוג: רן כהן. אישיותו של רן כהן, חבר קיבוץ גרשמואל, היתה אחד מגורמי המשבר.

(המשך מעמוד 7) פינתה את מקומה לתיבת-פלאים אחרת. מרידור נשאר.

יחסים מרחביים למנוע רוב לשלום

קציני השטחים הכבושים רוצים לתמוך במועצה הלאומית הפלסטינית בסיתרון שלום. לכן נמנעת נסיעתם

אין תופעה המבליטה יותר את היחס האמיתי של ממשלת-ישראל כלפי אש"ף מאשר בעיית היציאה של תושבי השטחים הכבושים לכינוסיו.

בשטחים הכבושים מצויים כ-160 חברי המועצה הלאומית הפלסטינית, הפרלמנט של העם הפלסטיני. ככל יעם, כאשר מתכנסת המועצה הלאומית — כדור-כדור אחת לשנה — מתעוררת בירושלים מחדש השאלה: האם להתיר לחברים אלה להגיע ל-מושב?

בעקבות הראוייה-לציון החליטו

יזר ערפאת לא לאלג'יר

כל ממשלות-ישראל — בראשות גולדה מאיר, יצחק רבין, מנחם בגין ועתה יצחק שמיר — לא להתיר זאת. העילה: אש"ף מוגדר כאירגון טרוריסטי. המועצה הלאומית הפלסטינית היא חלק מאש"ף, השתתפות במושב שלו מהווה מגע עם אירגון טרוריסטי והודות עימו, ועל כן היא נוגדת את החוק הישראלי.

90% בעד. הסיבה האמיתית מסר ככת קצת יותר.

ככל הכינוסים הפלסטיניים, הנציגים מן השטחים הכבושים הם המתונים ביותר. לתושבי השטחים הכבושים רוחק הומון. הם רוצים להשתחרר מן הכיבוש, והם רואים כיצד קמות סביבם ההתנחלויות ומופקעת אדמתם. הם מכירים את ההווה הישראלית, ואין להם אשליה.

לכן תומכים הנציגים מן השטחים הכבושים ביוזמות-שלום פלסטיניות, שמטרתן היא להביא להסדר מדיני בהקדם האפשרי. הדבר הגלה לאחד רונה שוב, כאשר יותר מ-90% מתושבי השטחים הכבושים התייצבו מאחורי יאסר ערפאת במשבר טריפולי, והביעו תמיכה גלויה בקו המדיני שלו, החותר לפיתרון פוליטי. גם פגישת ערפאת עם חוסני מובארכ התקבלה בשטחים הכבושים בקורת דיוח כללי.

הכחש נמרצות על-ידי דובר שלי"י. אך הסתבר כי הידיעה היתה נכונה: השבוע הוענקה לרן כהן דרגת אלוף-המישנה בטקס מיוחד בלישכת הרמטכ"ל, שהוא יוצא-עיראק כמוהו. עוד לפני כן חזר כהן לצבא-הקבע.

מכיוון שקצין בצבא-הקבע אינו יכול להופיע על בימות ציבוריות, ולהלכה גם אינו רשאי להשתתף באופן פעיל בבישבות של מוסדות מיפלגתיים. יוצר הדבר מצב מוזר למדי.

ררכי ארם

מותו של צלם

מי היה המצרי הראשון שמת בישראל אחרי הסכם-השלום

כרכים ממני-ארצו המחפשים עבודה מחוץ למצרים, עזב פאווי עבד אל מאלכ, העובד כעיקר כצלם נודד בחופי-הרחה של אלכסנדריה, את עירו עם תום עונת-הרחה, באחד בנובמבר, והגיע לירדן. הוא שלח לאשתו שני מיכתבים: האחד עם הגיעו לעמאן והשני שלושה שבועות לאחר מכן. הוא מסר למישפחתו כי התחיל לעבוד בסטודיו לצילום "אל-קדוס"

מתאבד עבדאל-מאלכ ומישפחתו בהגיגת אירוסיו ממאלכסנדריה לאילת

בעיר זרקא, וביקש לכתוב אליו לפי הכתובת של מקום עבודתו. אחר כך התקשר טלפונית לאשתו הצעירה, רומה, שעברה ניתוח זמן קצר לפני נסיעתו, שאל לשלומה ולשלום שלושת ילדיו הקטנים, התנצל שאין

אחרי הפילוג נותרו אנשי כהן-סוף לברם, כפי שביקשו כל העת. ואו קרה משהו מוזר. תחילה פירסמו הכתבים הצבאיים כי כהן החליט לחזור לצבא-הקבע, תמורת דרגה של אלוף-מישנה. הדבר

באפשרותו לשלוח לה כסף, כי לא הצליח עדיין בעבודתו, וביקש לא לשלוח אליו מיכתבים, כי עוב את מקום-עבודתו והוא מחפש עכשיו מקום-עבודה חדש.

חנק או רעל. מזה שנים נהג עבד אל-מאלכ, בן ה-43, לנסוע בעונה המתה לעיראק או לירדן, כדי לעבוד ולשפר את מצבו הכספי. איש לא יכול להבין כיצד הגיע ובהיעדר 500 השקלים קנס שהוטל עליו נכלא בבית-המעצר המקומי. השוטרים נוכחו לדעת כי מדובר באדם שקט ונמונם.

אבל בוקר אחד נתגלה מת. העיתונות המצרית הגיבה בועם, שאלה מדוע לא פנתה מישטרת-ישראל לקונסול המצרי באילת, שישלם את הקנס.

כאילת נמסרה בינתיים גופתו לניתוח לאחר המוות, לברר אם חנק עצמו בשמיכה או נטל רעל. הממצא: עבד אל-מאלכ התאבד בתלייה. הגופה הועברה למצרים לקבורה. אבל לא היה עיתון מצרי אחד שלא הזכיר את העובדה כי המצרי הראשון שמת בישראל, אחרי חתימת חוזה השלום, התגורר כאלכסנדריה, ברחוב אל-סלאם.

סמים

חשיש בתחתונים בגלל

האדם שנעצר בגלל חוב אזרחי החל בורח.

השוטרים התפלאו מאוד כאשר רדאו אברקישק ניסה להימלט מידיהם. הם אומנם באו לעצור אותו, אך המעצר היה אמור להיערך בגלל חוב-שארקישק לא שלם. הוא יכול היה לשלמו ולהשתחרר במקום. אולם הוא העדיף לברוח.

התנהגותו המוזרה עוררה בהם חשד, והם החליטו לערוך חיפוש על גופו, ואז התבררה להם סיבת בריחתו. בתוך תחתוניו של הגבר בן ה-35, נמצאו חמש סוליות חשיש במישקל קילוגרם. השוטרים ברכו את עצמם על שהעציר ניסה לברוח, לולא זאת, היה נכנס לבית-המעצר כשעל גופו מספיק סם, כדי למטטל את כל בית-המעצר.

הוגש נגדו כתבי-אישום והפרקליט טות ביקשה לעצור עד תום ההליכים. סניגורו, עורך-הדין ארי קרדי, סיפר לשופט אייה סגלסון, כי למעשה נתבקש אברקישק על-ידי קצין המידעין של מישטרת לוד למסור למשטרה מידע על סוחר-סמים, והוא עמד לשתף פעולה עם המשטרה כאשר נתפס.